

Warszawa, dnia 12 stycznia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 131/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Izabela Kościarz - Depta

protokolant: protokolant sądowy Weronika Zych

4. przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej,

5. w obecności oskarżyciela posiłkowego P. S.

po rozpoznaniu dnia 29 grudnia 2021 r.

6. sprawy I. K., syna J. i K., ur. (...) w W.

7. oskarżonego o przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k, art. 178a § 1 k.k.

8. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

9. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

10. z dnia 6 listopada 2020 r. sygn. akt IV K 600/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczone w punkcie 3 wyroku nawiazki podwyższa na rzecz pokrzywdzonej K. S. (1) do kwoty 25 000 zł (dwudziestu pięciu tysięcy złotych), a na rzecz pokrzywdzonego P. S. do kwoty 30 000 zł (trzydziestu tysięcy złotych);

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonego I. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych P. S. i K. S. (1) kwoty po 840 zł tytułem ustanowienia pełnomocnika w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 131/21	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 6 listopada 2020 roku, sygn. akt IV K 600/19.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	I. K.	Sytuacja majątkowa oskarżonego	Informacja e - (...)	k. 672
2.1.1.2.	I. K.	Karalność oskarżonego	Aktualna Karta Karno	k. 681 - 683
2.1.1.3.	I. K.	Niefigurowanie przez oskarżonego w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	Dokument wydany przez Komendę Stołeczną Policji	k. 679
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Informacja e - (...)	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.2	Aktualna Karta Karna	Załączony dokument urzędowy został sporządzony w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności dokumentu.	
2.1.1.3	Dokument wydany przez Komendę Stołeczną Policji	Załączony dokument został sporządzony przez uprawniony do tego organ. Stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały	

		autentyczności dokumentu.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dokonanie niewłaściwej oceny mocy i wiarygodności znajdujących się aktach opinii biegłych toksykologów oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oparcie się na jednej z nich, podczas gdy zachodzą między nimi sprzeczności odnoszące się do wskazanych w nich czasów pobrania badanych przez biegłego próbek krwi od oskarżonego oraz numerów pakietów te próbki zawierających, a wobec wystąpienia tego rodzaju rozbieżności sąd I instancji miał obowiązek z urzędu przeprowadzić czynności dowodowe te rozbieżności wyjaśniające.

2) art. 7 k.p.k. poprzez:

a) dokonanie niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, wskazujących na jego zachowanie po wypadku, jako znamionującego osobę w stanie odurzenia substancjami działającymi podobnie do alkoholu, podczas gdy zachowanie takie mogło być z równym prawdopodobieństwem przejawem szoku i formą reakcji stresowej na zaistniałą sytuację;

b) pominięcie okoliczności, że w toku dokonanych niezwłocznie po zatrzymaniu oskarżonego przeszukań jego pojazdu (z użyciem psa służbowego) oraz miejsca zamieszkania, nie znaleziono żadnych substancji odurzających, czego skutkiem było błędne ustalenie, że w dacie zdarzenia oskarżony w sposób świadomy wprowadził się w stan odurzenia.

3) art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego zawartych w pismach z dnia 18 września 2020 r. i 22 września 2020 r., jako dotyczących okoliczności, które nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy dokonanie ustaleń w zakresie stanu zdrowia oskarżonego w dacie zdarzenia i wpływu przyjętych leków na jego organizm mają istotne znaczenie dla ustalenia zakresu jego odpowiedzialności.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przeprowadzona przez Sąd Okręgowy kontrolna instancyjna zaskarżonego orzeczenia pozwala na stwierdzenie, że Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych przez skarżącego przepisów postępowania.</p> <p>W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto</p>		

zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). Warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony. To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środку odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe. Dowód w postaci opinii biegłego z zakresu badań toksykologicznych (k. 144-147) poddany został profesjonalnej ocenie przez Sąd I instancji. Okoliczność ta w sposób nie budzący

najmniejszych
zastrzeżeń wykazana
została w
sporządzonym przez
Sąd Rejonowy
uzasadnieniu.

Słusznie Sąd
Rejonowy ocenił,
że znajdująca się
w aktach na
k. 148-151 opinia
toksykologiczna nie
może stanowić
dowodu, skoro obok
danych oskarżonego
zawierała dane innej
osoby (Ł. K.), inne
oznaczenie numeru
próbek oraz godzinę
pobrania krwi. Sąd
I instancji w sposób
wyczerpujący
przedstawił ocenę
tego dokumentu,
którą Sąd
odwoławczy
podziela. Wbrew
zarzutom obrońcy
oskarżonego nie
zachodziła zatem
podstawa do
skonfrontowania
opinii i podjęcia
przez sąd z urzędu
dalszych czynności
dowodowych.

Niezastosowanie w
powyższych
okolicznościach
przez Sąd Rejonowy
art. 201 k.p.k. nie
stanowi tym samym
obrazy przepisów
postępowania. Sąd
I instancji wykazał,
z jakich powodów
uznał opinię,
znającą się w
aktach na k. 144
-147, za rzetelną,

logiczną i należyte uargumentowaną.

Także w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji pozostaje pod ochroną instytucji z art. 7 k.p.k.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, rozważania Sądu I instancji nie zawierają błędów świadczących o przekroczeniu reguł oceny dowodów, sformułowanych w art. 7 k.p.k. obrońca nie wskazuje żadnych argumentów, które mogłyby przekonać do zasadności jego tezy, że sąd a quo błędnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego, gdyż nie dał im wiary w zakresie, w jakim negował on prowadzenie pojazdu pod wpływem środka odurzającego w postaci kokainy. Jeżeli obrońca podejmuje się próby wykazania naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), to nie wystarczy, że odwoła się wyłącznie do afirmacji korzystnych dla oskarżonego okoliczności, przemilczając

jednocześnie okoliczności niekorzystne. W realiach przedmiotowej sprawy bez znaczenia pozostaje fakt, że w toku przeszukania pojazdu I. K. oraz jego mieszkania nie znaleziono kokainy. Oskarżony nie ma w tym postępowaniu postawionych zarzutów posiadania środków odurzających, a kierowanie pojazdem oraz spowodowanie wypadku pod ich wpływem i w tym zakresie wina oskarżonego została w sposób niewątpliwy udowodniona. Z rzetelnej opinii biegłego wynika, że oskarżony zażywał ww. środek odurzający i w trakcie zdarzenia był pod jego wpływem. Wskazać również należy, że dokonanie badania oskarżonego pod kątem zażycia środków odurzających bądź substancji psychotropowych nastąpiło z uwagi na postawę matki pokrzywdzonej – K. S. (2). Po zdarzeniu, przybyła na miejsce wypadku

i obserwując zachowanie oskarżonego od razu stwierdziła, że według niej znajduje się on pod wpływem narkotyków i zwróciła uwagę na tę kwestię funkcjonariuszom policji. Ta okoliczność została potwierdzona przeprowadzonym badaniem i opinią biegłego z zakresu toksykologii. W związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego i w zakresie w jakim twierdził, że nie znajdował się w momencie zdarzenia pod wpływem środka odurzającego należy jego wyjaśnienia uznać za przyjętą linię obrony mającą na celu umniejszenie jego odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie. Ocena dowodów nie może być selektywna, jak proponuje skarżący, ale musi mieć charakter wszechstronny. W taki sposób przeanalizował i ocenił wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania świadków Sąd pierwszej

instancji, przy czym skonfrontował te informacje z innymi dowodami, w tym opinią biegłego i zawartymi w niej wnioskami, po czym - kompleksowo oceniając całość zebranego materiału dowodowego - odwołał się do zasad doświadczenia życiowego. Tym samym zarzut obrońcy jest chybiony. Poczynione w sprawie ustalenia są wynikiem całościowej, obiektywnej (art.4 k.p.k.) i wszechstronnej oceny dowodów, która nie nosi cech dowolności (art.7 k.p.k.) i którą Sąd Okręgowy w pełni podziela. W tej sytuacji jako niezasadne ocenione zostały podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie popełnił błędu oddalając na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. wnioski dowodowe zgłoszone przez obrońcę oskarżonego, dotyczące powołania biegłych lekarzy na okoliczność oceny

stanu psychofizycznego I. K. w dacie zdarzenia. Podstawa oddalenia wniosków dowodowych wyrażona w art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. służy przeciwdziałaniu umyślnemu wykorzystywaniu przez strony uprawnień procesowych dla uniemożliwienia lub spowolnienia toku procesu i dotyczy sytuacji, gdy nie zachodzą podstawy do nieuwzględnienia wniosku dowodowego określone w art. 170 § 1 pkt 1 – 4 k.p.k. Jeżeli więc analiza złożonego wniosku dowodowego, w konfrontacji z całokształtem okoliczności faktycznych istniejących w sprawie, doprowadzi do ustalenia, że celem złożenia takiego wniosku było tylko przedłużenie postępowania karnego, to oddalenie takiego wniosku dowodowego będzie nie tylko uzasadnione, ale i konieczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2015 r., IV KK 304/14, OSNKW 2014 r.,

z. 10, poz.82).
Dodatkowo, Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że w realiach niniejszej sprawy dowód zgłoszony przez oskarżonego nie miał znaczenia dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a zatem oddalenie wniosku dowodowego na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. uznaje za zasadne. W zakresie wniosków dowodowych obrońcy Sąd Okręgowy wypowiedział się w toku rozprawy głównej, z uwagi na powielenie ich w apelacji, oddalając je. W toku całego postępowania oskarżony utrzymywał, że z uwagi na stan zdrowia mógł doznać utraty przytomności, zatem trafnie Sąd Rejonowy uznał, że skoro okoliczność ta była mu wiadoma, powinien powstrzymać się od prowadzenia pojazdów. Schorzenia w ujęciu ogólnym na które cierpi oskarżony nie są kwestionowane, natomiast brak jest

<p>możliwości wypowiedzenia się przez biegłych na temat reakcji związanych ze stanem zdrowia oskarżonego w chwili, w której doszło do wypadku. Z tego powodu zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji zasadnie i trafnie oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>1) Rozwiązanie węzłów kary łącznej i łącznego środka karnego, określonych w pkt 7 i 8 sentencji wyroku;</p> <p>2) Wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 sentencji wyroku ustalenia, że oskarżony dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym wskazanych w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym i ustalenia, że znajdował się pod wpływem środka</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

działającego podobnie do alkoholu w postaci kokainy;

3) Wyeliminowanie z podstawy skazania za czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 sentencji wyroku art. 178 § 1 k.k. i zmianę orzeczenia o karze za ten czyn na możliwie jak najłagodniejszą;

4) Zmianę orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, zawartego w pkt 2 sentencji wyroku, poprzez skrócenie jego okresu do 2 lat i stosowną modyfikację orzeczenia o zaliczeniu okresu zatrzymania prawa jazdy zawartego w pkt 9 sentencji wyroku;

5) Uchylenie orzeczenia o nawiązce zawartego w pkt 3 sentencji wyroku;

6) Uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia;

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny niezasadny.	albo		
Wniosek niezasadny przyczyn wskazanych powodach zarzutów niezasadne. Materiał dowodowy w sposób prawidłowy został oceniony przez Sąd I instancji i w sposób jednoznaczny wskazuje sprawstwo oskarżonego zakresie przypisanych czynów.	jest z w uznania za za został I i w sposób na w mu		
Lp.	Zarzut		
3.2.	Obrońca w apelacji zarzuca obrazę prawa materialnego w zakresie innym niż kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 46 § 2 k.k. poprzez niezasadne orzeczenie nawiązki na rzecz K. S. (1) i P. S. w sytuacji, gdy merytoryczne rozpoznanie wniosków pokrzywdzonych złożonych w oparciu o art. 46 § 1 k.k. nie było "znacznie utrudnione".	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie sądu II instancji, Sąd Rejonowy słusznie zastosował art. 46 § 2 k.k., a zatem zarzut naruszenia tego przepisu jest niezasadny.</p> <p>Wskazać należy, że orzeczenie nawiązki, zgodnie z art. 46 § 2 k.k., może nastąpić wyłącznie „zamiast” obowiązku określonego w § 1, co oznacza, iż jest to rozwiązanie wyjątkowe, które winno mieć zastosowanie tylko w przypadku, gdy z jakichś względów nie jest możliwe oszacowanie wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody bądź krzywdy. Regułą jest bowiem stosowanie § 1 art. 46 k.k. Przyjmuje się przy tym, że nawiązka winna pełnić rolę zryczałtowanego odszkodowania. Sąd I instancji z uwagi właśnie na trudności dowodowe, zasadnie skorzystał z możliwości jaką daje ten przepis i orzekł nawiązkę. Nie można bowiem zobowiązywać sądu karnego do</p>		

<p> prowadzenia postępowania dowodowego poza zakresem aktu oskarżenia w celu ustalenia pełnego zakresu szkody lub krzywdy ponad to, co można ustalić w postępowaniu rozpoznawczym związanym z wniesionym aktem oskarżenia. Odmiennie uregulowanie mogłoby mieć negatywny wpływ na zdolność koncentracji rozprawy i ekonomiki postępowania karnego. Nie sposób zatem zaaprobować argumentacji obrońcy oskarżonego dotyczącej niezasadnego orzeczenia nawiązki na podstawie art. 46 § 2 k.k. Sąd Rejonowy mógł i zasadnie orzekł nawiązkę. </p>			
<p>Wniosek</p>			
<p> Uchylenie orzeczenia o nawiązce zawartego w pkt 3 sentencji wyroku </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny </p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny niezasadny.	albo		
Wniosek niezasadny przyczyn wskazanych powodach zarzutu niezasadny.	jest z w uznania za		
Lp.	Zarzut		
3.3.	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych zarzucił rażącą niewspółmierność kary zasadniczej pozbawienia wolności orzeczonej wobec I. K. oraz środka karnego w postaci nawiązek orzeczonych od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych: K. S. (1) i P. S. na skutek: nieuwzględnienia przez sąd uprzedniej karalności oskarżonego za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popęlnienia występku z art. 177 § 1 k.k. z winy umyślnej, stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz skutków w postaci znacznych obrażeń ciała	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>pokrzywdzonych oraz szkód materialnych i niematerialnych poniesionych przez pokrzywdzonych oraz skutków doznanych obrażeń ciała na przyszłość, a także na skutek błędnego uznania przez sąd, że na wymiar nawiązki orzekanej na rzecz pokrzywdzonych ma wpływ wysokość wypłaconych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania przez Towarzystwo (...) oraz zawarcie przez P. S. ugody w toku postępowania likwidacyjnego szkodę.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób właściwy określił wysokość kary pozbawienia wolności, wymierzonej wobec I. K., a zatem podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary nie jest zasadny. Orzeczonych kar</p>				

jednostkowych
pozbawienia
wolności oraz kary
łącznie nie sposób
bowiem uznać za
kary na tyle łagodne,
że w następstwie
prawidłowego
zastosowania zasad
wymiaru kary
należałoby je
znacząco obostrzyć.

Z rażąco
niewspółmiernością
kary (rozumianej
jako całokształt
kar i środków
karnych) mamy do
czynienia wówczas,
gdy na podstawie
wszystkich
okoliczności,
mających wpływ
na jej wymiar,
można ustalić, że
zachodzi wyraźna
różnica pomiędzy
karą wymierzoną
przez Sąd I
Instancji, a karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej przy
prawidłowym
zastosowaniu
dyrektyw wymiaru
kary zawartych w
art. 53 k.k. i
dalszych. Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić tylko
wówczas, gdy kara
co prawda mieści
się w granicach

ustawowego zagrożenia, jednakże nie uwzględnia ona w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 297/09, LEX nr 553884, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 21/13, LEX nr 1292670, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 116/00, Prok. i Pr. - wkł. 2002/1/30).

W przedmiotowej sprawie – zdaniem Sądu Okręgowego – uznanie całokształtu dolegliwości i skutków prawnych, wynikających z kary orzeczonej względem oskarżonego, za rażącą niewspółmierne i co za tym idzie niesprawiedliwe, jest wykluczone. Niezasadność

podnoszonego przez skarżącego zarzutu wynika z tego, że Sąd Rejonowy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 1. i 2. aktu oskarżenia we właściwym wymiarze rozważył wszystkie okoliczności kształtujące karę. Kierując się powyższymi wskazówkami, w świetle okoliczności przedmiotowych czynu oraz informacji zebranych o podsądnym, należało uznać, że wymierzona oskarżonemu kara w żadnym razie nie była rażąco niewspółmierna. Trafnie odzwierciedla ona stopień jego winy, stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz ciężar szkodliwości społecznej jego zachowania. Pod uwagę należało wziąć także fakt, że w toku postępowania I. K. okazał skruchę, przejawiał krytyczny stosunek wobec swojego lekkomyślnego zachowania, a także wyraził szczerą wolę

przeproszenia
pokrzywdzonych.

W związku z powyższym stwierdzić trzeba, że przy uwzględnieniu ustalonych w sprawie okoliczności obciążających i łagodzących, o których Sąd Rejonowy napisał w uzasadnieniu, wymierzoną karę traktować należy jako współmierną do okoliczności czynu oraz właściwości i warunków sprawcy. Zarówno zarzut, jak i jego argumentacja nie wskazują na takie okoliczności, które mogłyby nakazywać zreformowanie jej wymiaru. Brak jakichkolwiek podstaw do oceny, że kary wymierzone oskarżonemu są niesprawiedliwe. Kary pozbawienia wolności uwzględniają okoliczności obciążające, których nieuwzględnienie zarzuca pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych w apelacji. Analiza pisemnego uzasadnienia skarżonego wyroku pozwala na ocenę, iż sąd pierwszej instancji właściwie

uwzględnił
ustawowe dyrektywy
wymiaru kary.
Wskazać przy tym
należy, iż Sąd
Okręgowy, w
zakresie
orzeczonych kar,
nie tracił z pola
widzenia uprzedniej
karalności
oskarżonego.
Ponadto, wobec
znacznego
zwiększenia
wysokości nawiązki
przez sąd II
instancji, dodać
trzeba, że realną
możliwość
wywiązania się z
nałożonego
zobowiązania
oskarżony będzie
miał przede
wszystkim w
warunkach
nieizolacyjnych.

Sąd Okręgowy
podziela jednakże
argumentację
pełnomocnika
oskarżycieli
posiłkowych,
przytoczoną dla
poparcia zarzutu
rażącej
niewspółmierności
orzeczonej nawiązki.
Na mocy
zaskarżonego
wyroku oskarżony
został zobowiązany
do uiszczenia na
rzecz K. S.
(1) nawiązki w
wysokości 10.000 zł
oraz na rzecz P.
S. w kwocie 1.000

zł. W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż na wymiar orzeczonej nawiązki wpływ ma wysokość wypłaconych kwot zadośćuczynienia i odszkodowania przez ubezpieczyciela oraz zawarcie przez P. S. ugody w toku postępowania likwidacyjnego. W tym zakresie należy mieć bowiem na uwadze treść przepisu art. 415 § 1 k.p.k. według którego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Celem tej regulacji jest wyeliminowanie sytuacji, w której dochodzi do kumulacji rozstrzygnięć o charakterze kompensacyjnym i do funkcjonowania w obrocie prawnym dwóch tytułów

egzekucyjnych, co
rodzić może
niebezpieczeństwo
dwukrotnego
dochodzenia
naprawienia tej
samej szkody.

Klauzula
antykumulacyjna, o
której mowa,
znajduje jednakże
zastosowanie
wyłącznie w
przypadku
tożsamości
przedmiotowej i
podmiotowej
roszczenia
stanowiącego
przedmiot
rozpoznania. W
niniejszej sprawie
ów warunek
tożsamości
przedmiotowej i
podmiotowej
dochodzonych
roszczeń nie został
natomiast
zrealizowany.
Stwierdzić należy
bowiem, że
odpowiedzialność
kontraktowa
ubezpieczyciela nie
jest ani podmiotowo,
ani przedmiotowo
tożsama z
odpowiedzialnością
deliktową
oskarżonego. Wobec
tego, art. 415 § 1
k.p.k. nie znajduje
w okolicznościach
przedmiotowej
sprawy
zastosowania.

Wobec powyższego,
w ocenie Sądu

Okręgowego
wysokość
orzeczonych
nawiązek jest rażąco
niska mając na
uwadze, że
orzeczenie
względem
oskarżonego
nawiązki w trybie
art. 46 § 2 k.k.
służy kompensacie
szkód i krzywd
mających swe źródło
w przestępstwie.
Jej wysokość winna
być miarkowana
z uwzględnieniem
rozmiaru szkód, ale
szczególnie rozmiar
krzywdy powinien
być oceniany przez
przemat
subiektywnych
doznań ofiary
przestępstwa,
sposobu działania
sprawcy, jak również
tego, jaki wpływ
na stan psychiczny
osoby
pokrzywdzonej
wywołało
znalezienie się w
sytuacji teź ofiary.

Nie ulega
wątpliwości, co
słusznie podkreślił
Sąd I instancji,
motywuując swą
decyzję w
przedmiocie
przyznania nawiązek
na rzecz
pokrzywdzonych, że
w następstwie
wyrządzonego
przestępstwa
doznali oni

poważnych obrażeń fizycznych oraz cierpień psychicznych.

Pokreślić należy, że pokrzywdzeni przebywali w szpitalu, przeszli żmudne leczenie i rehabilitację, a skutki wypadku będą odczuwać jeszcze przez długie lata. Towarzyszyło tej terapii cierpienie, ból i ogromny stres. Ponadto w żaden sposób nie przyczynili się do tego zdarzenia.

Prawidłowo poruszali się po chodniku, zbliżając się do przejścia dla pieszych, a następnie oczekiwali na zmianę sygnalizacji świetlnej i możliwość przejścia na drugą stronę. Nie mogli w ogóle przypuszczać, że znajdując się w miejscu przeznaczonym dla ruchu pieszych zostaną potrąceni przez samochód. Jako młodzi ludzie zostali pozbawieni możliwości zarobkowania, a w przypadku P. S. wykonywania zawodu, w którym pracował, jak również uprawiania sportu. Życie tych młodych ludzi z

uwagi na zachowanie oskarżonego przeniosło się na sale szpitalne. Sąd Rejonowy wszystkie te okoliczności wziął pod uwagę, nie znalazło to jednak właściwego odzwierciedlenia w orzeczonej kwocie nawiązki, która stanowić ma przecież substytut odszkodowania i zadośćuczynienia. W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach przedmiotowej sprawy właściwą będzie nawiązka w wysokości żądanej przez pokrzywdzonych. Kwota ta z jednej strony w sposób bardziej odpowiedni zrekompensuje pokrzywdzonym doznane szkody i cierpienia, z drugiej zaś odpowiada aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Ponadto jest ona realna w stosunku do możliwości zarobkowych oskarżonego.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>Wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt 1. wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności;</p> <p>Wymiernie oskarżonemu za czyn z pkt 2. wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności;</p> <p>Wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>Zasądzenie od oskarżonego na rzecz K. S. (1) nawiązki w wysokości 25.000 zł;</p> <p>Zasądzenie od oskarżonego na rzecz P. S. nawiązki w wysokości 30.000 zł.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z uwagi na wskazane powyżej okoliczności, wniosek pełnomocnika oskarżycieli</p>			

<p>posiłkowych należało uznać za zasadny w zakresie, w jakim skarżący domagał się zasądzenia od oskarżonego na rzecz K. S. (1) nawiazki w kwocie 25.000 zł oraz na rzecz P. S. w kwocie 30.000 zł. W pozostałym zakresie, Sąd Okręgowy, z ww. przyczyn, wnioski skarżącego uznał za niezasadne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Całość wyroku Sądu Rejonowego dla</p>		

<p>Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 6 listopada 2020 roku, sygn. akt IV K 600/19, z wyjątkiem rozstrzygnięcia o nawiązce orzeczonej na rzecz pokrzywdzonych K. S. (1) i P. S.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Podniesione we wniesionych apelacjach twierdzenia obrońcy oskarżonego oraz częściowo pełnomocnika oskarżycieli pośilkowych nie mogły podważyć słusznych i prawidłowo uzasadnionych wniosków wywiedzionych przez Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I Instancji, rozpatrując sprawę, w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i należyście wskazał, iż oskarżonemu należy przypisać</p>	

<p>sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów. Ocena i analiza materiału dowodowego dokonane przez Sąd są dokładne, nie wykazują błędów logicznych i nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, poza rozstrzygnięciem o nawiązce na rzecz pokrzywdzonych. Z tego względu, wyrok Sądu I instancji, oprócz tego jednego rozstrzygnięcia został utrzymany w mocy.</p>		
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 6 listopada 2020 roku, sygn. akt IV K 600/19 w zakresie rozstrzygnięcia o nawiązce orzeczonej na rzecz pokrzywdzonych K. S. (1) i P. S..</p>		

Zwięzłe o powodach zmiany			
Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że Sąd Rejonowy błędnie zastosował art. 415 k.p.k., wobec czego należało zgodzić się z argumentacją pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych w tym zakresie i orzec wobec pokrzywdzonych nawiązkę w wysokości wnioskowanej w apelacji.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt. 3	<p>Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłaty za II instancję.</p> <p>Na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., obciążono oskarżonego pozostałymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym.</p>	
pkt 4	<p>Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kwoty po 840 zł tytułem ustanowienia pełnomocnika w</p>	

	instancji odwoławczej	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w części dotyczącej wysokości wymierzonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci nawiązek na rzecz pokrzywdzonych.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------